

Et dundrende Hør fra Vinduer og Vægge, ja fra Kvinderne med, fulgte disse Ord. Her havde Ilden naaet Minen. En Bølgen og Brusen rejste sig over hele Forsamlingen, og henne ved et af Vinduerne gjorde nogle unge Karle Tilløb til krigerriske Leveraab for Kapellanen.

Emanuel havde rejst sig. Med et Udtryk, der viste, at Vikingens Kamplur havde rejst Bølger ogsaa i hans Sind, stillede han sig hen ved Siden af Talerstolen — og straks blev alt tyst. Et Øjeblik stod han, som om han udkæmpede noget med sig selv. Saa sagde han med lav men fast og tydelig Stemme:

„Jeg takker jer for jeres Tilslutning, Venner! Den har gjort mig glad og tryg. Ingen véd, hvad Fremtiden vil bringe; men jeg nærer ikke længer Frygt.“ — Og med hævet Røst tilføjede han, idet hans Kinder med ét blussede: „Jeg kender nu mit Kald; og om jeg end skal møde Modstand, ja maaske Kamp, — intet skal hindre mig i at følge det. Vær vis paa det! . . . Og idet jeg nu takker jer alle for i Dag, vil jeg til Slutning bede jer om at samles med mig i en Bøn. Og jeg vil bede jer at gøre dette ved, at vi synger vor gamle, dejlige Salme:

Alt staar i Gud Faders Haand!“